

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΤΕΡΙΕ

Η ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ



ΤΑΝ πρότυπο πιστής κι' άφοσιωμένης ουζούζ, ή νεαρή κυρία Λαυρεντία ντε Σουζί.

Ψομορφή και δροσερή σαν θλασαύρι Λευλουδιού, μόλις 28 χρόνων, ήταν παντρεμένη με τον σοφό αλλά γέρο και κρικρινιάρη αρχαιολόγο κ. ντε Σουζί.

Όσοτος είχε μια αούστηρή αντίληψη των καθόντων της κι' ήταν άργος άκλόνητος άσπετης στις επίδεξιες επιθέσεις των πολυαριθμών θαυμαστών της. Για να φαντασθήτε όμως πόσο δύσκολος ήταν αυτός ο ρόλος της, άρκει να σκεφθήτε, ότι ο συζυγός της, θουτηγμένος ως το λαϊμό στη μελέτη των αρχαίων παπύρων, άναγκαζόταν να τη παραμελή και συχνά την ξεχνούσε κιόλας δόλτελα!...

Άπ' όλους τους θαυμαστές της Λαυρεντίας, ο πιο έπιμόνος κι' επικίνδυνος ήταν ο νεαρός κομψοπόμος Ροζέ Λαμπρυνί, άκόλουθος του Υπουργείου των Έξωτερικών. Είχε γίνει κυριολεκτικά ή σκιά της, την πολιορκούσε με άπειρα τρυφερά λόγια, την πυρπολούσε με τις φλογερές ματιές του κι' έπαρινε κατόπιν ένα ύφος εσχάτης άπελπισίας και πόνου, όταν εκείνη άπιστευόταν ένεργητικά στις έπιθετικές παρακλήσεις του.

Η κ. ντε Σουζί έδειχνε γι' αυτόν μια ίδιαίτερη προτίμηση, έντελώς πλατωνική όμως. Της άρεσε, θέβαια, υπερβολικά, το έζυνο και περιπεσθετακό φλέτος του νεαρού άκολουθού. Όσοτος, φρόντιζε και γι'ά την άρετή της, κι' όταν τον έβλεπε έτοιμον να γλυστρήσει άπ' τα λόγια στα έργα, τον κεραυνάου, με μια άναγκασμένη ματιά, και τον «έφερε στα συγκαλά του»!...

Δυστυχώς όμως, όταν βάλει κανένας το ποδαράκι του στο μονοπάτι του έρωτος, μήπως ζέρει ύστερα πόσα όθματα πρέπει να κάνει, και πού πρέπει να σταμάτη; Είνε τόσο γλυστερό αυτό το κατηγορικό μονοπάτι!

Έτσι λοιπόν την έπαθε κι' ή κ. ντε Σουζί. Κάποιο σελήνοφώτιστο ρωμαντικό θραδικό, καθισμένη μόνη της με τον Ροζέ στη θερράνα και μισοαρκωμένη άπ' το περιβάλλον κι' άπ' τα μωρμουριστά, γεμάτα πάθος, λόγια του, άπλωσε το χέρι της στο δικό του.

Ο Ροζέ τ'όσφιζε τρυφερά, τ'όδιεψε, κι' άκούμπησε έπάνου του τ'ό χείλη του με λαχτάρα. Η κ. ντε Σουζί δέν έμεινε άσυγκίνητη στο ειλκρινές κέκονο πάθος. Στερημένη τόσα χρόνια την άγάπη, διψασμένη για μια άφοσίωση τρυφερή, και νωύθοντας το νεανικό κορμί της να λαχταράη μια ζεστή και δυνατή άγκαλιά, χαλάρωσε την άγρια μέχρι τότε αντίστασή της.

Κι' όταν ο Ροζέ έφυγε άργότερα για το σπίτι του, παραμιλούσε στο όδρο από εύτυχία. «Ω, είχε κατορθώσει πειά να νικήση τον πεισματάρη εκείνον έχθρό. Είχε κατορθώσει ν' άποσπάση άπ' το χείλη της άγαπημένης του ένα λιγώρο ραντεβό, για το άπονεμα της άλλης ήμέρας!

Το πρωί της έπομένης, ο Ροζέ άνέθηκε σ' ένα άμακι και πήγε σε μια έξοχική θιλλίττα του, ή όποια θριακότα κοστά στο Κάτω Μεντόν και πλάι στην όδο Σεβράν. Κάποια χερική άσχολληθήκε όφρες δλόκληρες να τακτοποιήση και να καθάρησι τα σαλόνια, σόφωνα με τις δηγιές της, και κατά το μεσημέρ. Όλα ήταν έτοιμα να δεχθούν το έρωτευμένο ζευγάρι.

Όσο να πάη 5 ή ώρα, ο Ροζέ καθόταν στα καρφιά άπ' τη λαχτάρα του. Σόφωνα με τις λεπτομέρειες του ραντεβού των, την ώρα εκείνη έπρεπε να θριακεται στο Μπιγιανκούρ, για να υποδεχθή την κ. ντε Σουζί, ή όποια θα έρχόταν άπ' το Παρίσι με άμάξι.

Έκεί θα πλήρωσε τον άμαξήλατη, θα τούλεγε—για προφύλαξη—να γυρίση πίσω και μόλις εκείνος θα χανόταν στον όριζόντο, το νεαρό ζευγάρι θα περπατούσε με τα πόδια έως ένα τέταρτο της ώρας, για να φθάση στην έρωτική φωλιά του.

Άπ' τις 4 άκόμη ο Ροζέ θριακόταν στο Μπιγιανκούρ. Κάτι μαύρα σύννεφα, με τα όποια άρχισε να γεμίζει γοργά ο γαλάκιος ως τότε ουρανός, τον άνηυχοόσαν έξαιρετικά. Φοδόταν μήπως προζένησουν την ίδια άνηυχία και στην κ. ντε Σουζί, και ματαιωνόταν όριστικά το γλιποθήτο αυτό ραντεβό τους.

Στις 5 έπιτέλους ξεγρόρισε ο Ροζέ το άμάξι, τριγυρισμένο από σύννεφα σκόνης. Γεμάτος λαχτάρα και χαρά έτρεξε κοντά στην κυρία ντε Σουζί, ή όποια ήταν σκεπασμένη μ' έναν πυκνόν

πεπλο, κι' όταν έμειναν μόνοι, δέν ήξερε με τί λόγια να της έκφράση την εύτυχία του.

«Άριστά άνήυχη εκείνη για το πρώτο αυτό γλύστρημά της, αλλά και κάπως πιο πρακτική σαν γυναίκα, τον δέικοψε σε μια στιγμή:

—Άρχει πολύ ή θίλλα σας, κύριε Λαμπρυνί;

—Ω, μόλις ένα τέταρτο της ώρας, άγαπημένη μου...

Διοστακτικά ή νεαρή γυναίκα άκούμπησε στο μπράτσο του συγχισμένου από εύτυχία θαυμαστού της, κι' άρχισαν να αιογοπερπιούν για ή θίλλα. Ο ουρανός ήταν τώρα δόλομαυρος, ένας σφοδρός άέρας κάθε τόσο τη σκόνη του όδρου, και άραιά-άραιά το ζευγάρι δεχόταν στο πρόσωπό του κι' από καμμία χούδρη υταγένα βροχής.

Άναγκάσθηκαν να ταχύνουν το θήμα τους, νευριασμένοι άρκετά άπ' την κακοτυχία τους αυτή. Δέν πρόλαβαν όμως να προχωρήσουν πολλά θήματα, κι' οι ουράνιοι καταρράκτες ζέσπασαν όρημτικοί.

Το ζευγάρι σταμάτησε τότε και κύτταζε δόλογυρα με άγνια. Κανένα δένδρο, καμμία στέγη, κανένα καταρύγιο δέν φανόταν εκεί κοντά!

—Όρασία είναι ή θέσις μας, κύριε Λαμπρυνί! ψιθύρισε ή κ. ντε Σουζί, συνοδύοντας τα λόγια της μ' ένα γέλιο νευρικό.

Ο άτυχος Ροζέ δέν ήξερε τί ν' άπάντηση. Στάζοντας από νερο σαν παπί, στραπατσαρισμένος κι' αυτός όπως κι' ή λατρευτή του άπ' τη ραγδαία βροχή κι' άπ' τον άέρα, μωρμουρίζε άκατανόητα λόγια συγγώνης και θαθείας άπελπισίας!

Άξαφνα κάπτασμα δλόγων άκούσθηκε εκεί κοντά τους, κι' άπ' την άίχμηλη την όποια προκαλούσαν οί καταρράκτες της βροχής ξεπρόβαλε κάποιος όχημα.

Ήταν μια νεκροφόρο, από εκείνες τις όποιες χρησιμοποιούν για μεταφορά νεκρών σε μακρινές άποστάσεις. Είχε τρία ξεχωριστά διαμερίσματα: «Ένα για το φέρετρο, ένα για τον παπά και για το διάκονό του, κι' ένα μπροστά-μπροστά για τον άμαξήλατη.

Στο άντίκροσμα της ο Ροζέ λαχτάρησε και σκέφθηκε:

—Άρκει να είναι άδεια!

«Έπειτα, άφοδ ή σταμάτησαν, ρώτησαν αγετικά τον άμαξήλατη. Έκείνος, καλόκαρδος κι' εύθυμος τύπος, άποκρίθηκε:

—Είσαστε τυχεροί... Μόλις πρό λίγη ώρας άκούμπησα τον έπιθάτη μου στο νεκροταφείο των Σεβράν και τώρα γυρίζω στο Παρίσι... Κοπιάστε μέσα, άν δέν φοβάστε!

Ο Ροζέ έβριζε μια άνήυχη ματιά στην κ. ντε Σουζί και τραύλισε:

—Μήπως είστε δεισιδαίμων;

Έκείνη στραβομουσουόουσε από άτέχθεια, αλλά ψιθύρισε με πείσιμα:

—Έστω... Άς μπόυε κι' έδωμέσα... Μιά πού ή θίλλα σας θριακεται στη Νότιο Άμερική, θα προτιμήσω, θέβαια, ή νεκροφόρο!

Έγκατεστάθηκαν στο διαμέρισμα του παπά, άεξιοδάκρυτοι άπ' το μωσακίδι, κι' ο άμαξήλατης σκαρφαλώνοντας στη θέσι του, μαστίγωσε τα άλογα.

Προφυλαγμένου τώρα άπ' τη θύελλα ο Ροζέ, έπεχείρησε να ζανωρήση μαζί της την προηγούμενη τρυφερή συνδιαλέξει τους. Έκείνη όμως τούσφρασε το στόμα, λέγοντας:

—Έδωμέσα;... Μονάχα τρελλοί και ήρσούλιο κάνουν τα καμμάτια σου μέσα σε μια νεκροφόρο!

Ο Ροζέ ζάρωσε στη γωνία του, θλασφώνοντας όλες τις άπροσδοκίες αυτές κακοτυχίες, κι' όταν έφθασαν στο «Ότέγι, πλήρωσε γενναϊόδωρα τον μακάθριο άμαξήλατη.

Η κ. ντε Σουζί πήδησε γοργά σ' ένα άγοραστό άμάξι, μωρμουρίσε ένα «χαίρετε», κρύο και παγωμένο, στον άναυδο συνοδό της, και τ'ό: άφηρε αξιολύπητον στο πεζοδρόμιο:

«Έπειτα από λίγες ήμέρες, ο Ροζέ έλαβε ταχυδρομικώς το έξης δλιγώλογο γρηματάκι, κι' άπάντησε στην έπανειλημμένες άκαρπες προσπαθείες του να ξαναδή την κυρία ντε Σουζί:

«Άγαπή μου...

«Είμαι πολύ δεισιδαίμων κι' ή περιπέτεια εκείνη μου χτύπησε στο νεύρο... Είνε άδύνατο να σας ξαναδώ, γαρ ή σκεψό άμέσως κηθείρε, νεκροφόρες κι' ένα σούρο πένθιμα πράγματα, άμυθίστατα με τον αισιόδοτο χαρακτήρα μου... Στρέψτε την προσοχή σας σε άλλες κατευθύνσεις, κι' άφήστε μια ότοιχη πανδρέμη γυναίκα στην προηγούμενη, θλιθερή ίσως, ενάτηρη όμως ζωή της...

Λαυρεντία

